

arrels

La revista de la Fundació Les Vetes

- **PORTES ENFORA:**
Taller sectorial

- **PORTES ENDINS:**
Fisioteràpia i dependència

- **TEMA DEL SEMESTRE:**
Snoezelen

Fotografia portada: la marmota -disseny gràfic-
📷 (Estanys de Vilaüt-Aiguamolls de l'Empordà)

Revista arrels
Nº 26 · 1r semestre 2021

FUNDACIÓ PRIVADA LES VETES

C/ Sant Antoni, 2
17190 - Salt (GIRONA)
Tel. 972 401 014
Fax. 972 400 876
E-mail: info@lesvetes.com
www.lesvetes.cat

Disseny i maquetació:
la marmota -disseny gràfic-

IMPRESSIÓ:
Impremta Pagès

CONSELL DE REDACCIÓ:
David Cortals
Àngels Teixidor

© del text i les imatges:
Arrels

Dipòsit legal:
B-52002-2007

///

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta
obra només pot ser realitzada amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per llei.

L'administrador es reserva el dret de modificar
qualsevol nom o càrrec.

///

TEIXINT VALORS

TEIXINT EL FUTUR

Edat, quina edat?

L'envelliment comença tan bon punt naixem. Aquesta és una realitat amagada que hem oblidat o, més ben dit, ens han fet oblidar. Naixem fràgils, vulnerables, dependents, plens de capacitats i de limitacions. Aquestes característiques ens acompanyen tota la vida. En cadascuna de les etapes d'aquest camí hi ha, en major o menor mesura, tots aquests ingredients.

El procés vital necessita un acompanyament des del seu començament fins el final. En algunes de les seves etapes, la força i les capacitats són tant potents, que arribem a pensar que ja no necessitem ningú. Estem equivocats. En altres, les limitacions i fragilitats, ens poden fer creure que no som res. Errem també. En cada moment de la vida experimentem creixements i també decreixements, en proporcions variables.

És un camí per al que ens cal sempre companyia. Això posa de relleu que hi ha uns lligams, unes relacions, uns vincles entre les diverses generacions, que cal cuidar i enfortir. Una generació està sempre en funció de les altres, per al passat i per al futur. Però també per al present, perquè la vida es viu sempre ara i aquí. I és en aquest present que cal acompanyar, acompanyar-nos. Tenir cura dels nadons, dels infants, dels joves, de les persones adultes, de les persones grans.

En aquesta pel·lícula, un dels papers protagonistes el té **l'educació**. És important que des del sistema educatiu es formi a les noves generacions en aquesta consciència que tothom va envellint al llarg de la vida. Fer-ho, afavoreix que els joves no vegin la vellesa com una cosa llunyana, gairebé indesitjable i en la que millor no pensar-

hi. Sinó com un procés natural, al llarg del qual els avis i les àvies acompanyen els seus nets i viceversa, els pares i mares al fills i a l'inrevés. En aquest sentit, qualsevol iniciativa que impliqui la interrelació entre generacions, ha de ser celebrada, benvinguda i recolzada.

L'altre protagonista principal és, sens dubte, **la família**. És en el si de la família on la vida neix i mor. És la família qui, de prop o de lluny, ens acompanya al llarg de la vida, amb tots els seus alts i baixos. És amb la família amb qui celebrem joies i dolors. I la família, tot i que ara quedi una mica amagat, està formada per diverses generacions. Això, abans era evident, natural. A moltes cases hi conviuen físicament tres generacions i, a vegades, fins i tot quatre. El sistema socioeconòmic ens ha anat portant als habitatges petits, a l'aïllament entre generacions, a l'individualisme, a l'allunyament i, en ocasions, fins i tot a la indiferència. Cal però, malgrat les dificultats, retrobar – en el cas que s'hagi perdut – aquest concepte ampli de família que fa camí entre dificultats i afanys. Mantenint, però, els seus orígens basats en l'amor que uneix i dona força.

Veure una persona gran acompanyada d'una de jove o d'un infant, pot evocar nostàlgia o romanticisme. Evidentment és una imatge bonica i plena de sentiments. Però va més enllà, és la imatge d'una societat on ens hem de cuidar els uns als altres, on l'edat no és una etiqueta que ens classifica, sinó un tram d'un camí que mai podem fer sols. L'estima, la solidaritat, la complicitat i la companyonia entre generacions, és la màxima expressió d'una societat construïda a mesura de la persona. De qualsevol persona, de totes les persones.

/// FRANCESC BRUNÉS ///

Taller Sectorial “Treballa al sector sociosanitari”

El passat 28 d'abril juntament amb d'altres serveis i entitats d'atenció a les persones amb dependència, la Fundació Les Vetes va participar al taller sectorial “Treballa al Sector Sociosanitari”, promogut per l'Espai Municipal d'Ocupació i l'Ajuntament de Salt.

La nostra intervenció tenia per objectiu donar a conèixer els diferents serveis que s'ofereixen des de la nostra Fundació, així com també el perfil professional i les competències personals de les persones que hi treballem.

Col·laboració

La Fundació "La Caixa" i CaixaBank col·laboren amb la Fundació Les Vetes en la millora de l'equipament de la residència Les Vetes.

CaixaBank, a través d'una aportació econòmica de la Fundació "La Caixa", ha mostrat el seu suport a la Fundació Les Vetes per a la compra de 6 llits tipus Alzheimer, molt més ergonòmics i que proporcionen una major seguretat i confort als residents.

La col·laboració s'emmarca en el projecte de reforma de les instal·lacions i mobiliari que té per objectiu la millora de la qualitat de

vida tant dels residents com dels treballadors. La Fundació Les Vetes ha rebut una col·laboració de 6.000€.

En l'acte de la signatura, hi van ser presents Ferran Llach, com a director de Banca d'Institucions de CaixaBank a Girona i David Cortals com a president de la Fundació Les Vetes.

Des de la Fundació Les Vetes volem mostrar el nostre agraïment més sincer a CaixaBank i a la Fundació "La Caixa" per la col·laboració que facilita la millora de la qualitat de vida dels nostres residents.

COMAS
JOIERIA - RELLOTGERIA

Avda. Sant Francesc, 14 · Tel. 972 21 85 27 · 17001 GIRONA
C/ Major, 83 · Tel. 972 23 47 70 · 17190 SALT
C/ Pare Lluís Rodes, 19 · Tel. 972 84 07 17 · 17430 STA. COLOMA DE FARNERS

NAVARRO GESTIÓ
Societat d'Agència d'Assegurances
Exclusiva de **ZURICH**
Tel. 972 21 40 79
info@navarrogestio.com

TEXT SOPHIE MAGRO
(Fisioterapeuta)

Fisioteràpia i

Abans de perdre'm en aquest tema tan ampli i clau quan parlem de gent gran, crec que seran benvingudes algunes línies per presentar-me una mica.

Vaig començar a Les Vetes no fa ni dos mesos, per cobrir l'absència de la fisioterapeuta titular de la casa. En breu compliré el meu primer any de vida a Girona com a fisio.

Em dic Sophie, sóc francesa, he fet tot els meus estudis aquí, i després d'un any fora de Catalunya vaig tornar amb projectes professionals. Aquests últims mesos tinc el plaer de treballar amb l'equip de Les Vetes i pels seus residents. L'equip de direcció m'ha proposat escriure sobre "fisioteràpia en persones dependents" així que som-hi!

No us podré estalviar algunes definicions oficials, però intentaré oferir la meua visió, sense cap pretensió, amb la sensibilitat, l'exigència, i la il·lusió que alimenten el meu treball cada dia. La majoria de les definicions oficials descriuen la dependència com "l'estat de caràcter permanent en el qual es troben les persones, que per raons derivades de l'edat, malaltia o discapacitats [...] precisen l'atenció d'altre o altres persones o ajudes importants per complir activitats de la vida diària [...]". Per ser rigorosa hauríem de definir "discapacitat" per poder parlar en profunditat del tema, però no m'agraden gaire les etiquetes. "Permanent" és un termini que em sembla massa categòric, fixe, immòbil.

És cert que no sempre podem anar a millor, ni a més. En aquest cas el professional ha d'acompanyar la persona per canviar de punt de vista, estar i fer el millor possible amb les capacitats que té avui. Com a fisioterapeuta les meves obligacions i els meus objectius al davant d'una persona en situació de dependència o de discapacitats són els següents:

Primer, identificar quines són les seves capacitats, fins a on arriben i si la persona és conscient d'aquestes capacitats. Identificar tot allò que sí que pot fer i com ho fa. A vegades, costa no parar-se sobre les limitacions i oblidar-se d'explorar totes les possibilitats que tenim. Però només es pot treballar a partir d'allò que sí que podem i sabem fer.

No tenir en compte totes les capacitats de la persona que tenim al davant és tancar-nos portes per millorar la seva salut física, mental i social, el seu benestar. És essencial enviar un missatge positiu: "veig la persona que ets avui, allò que pots fer i no només tot allò que no aconsegueixes. És indispensable ajustar l'ajuda, i mai substituir sinó només complementar.

Els professionals que han de gestionar contínuament aquest equilibri entre el fer i el deixar fer són els auxiliars de geriatria, i no és sempre fàcil administrar el temps per arribar a tot, i poder disposar de material ergonòmic per minimitzar l'esforç. Per mi són els actors claus en l'acompanyament d'una persona en situació de dependència.

Perquè són els que "precisen l'atenció [...] per accomplir les activitats diàries". Fisioterapeutes, infermers, psicòlegs, treballadors socials... estem aquí per cuidar, curar, acompanyar i trobar eines perquè la participació de la persona en aquestes activitats sigui el més important possible.

El segon gran eix de treball seria avaluar. Avaluar quines són les perspectives de millora, si podem "canviar les cartes", si hauréu d'aprendre a "jugar millor amb la mateixa mà" o fins i tot si hauréu d'adaptar-nos per "jugar amb cada cop menys cartes". (Aquestes paraules i imatges em vénen d'un pacient que vaig tenir fa anys, un jove

dependència

que s'havia quedat tetraplègic després d'un accident. Ja no podia fer res "com abans". Ell volia "seguir jugant" encara que tingués poques cartes, i ho feia molt bé la veritat. Quedarà com el meu exemple de resiliència).

El cos humà és un exemple de resiliència extraordinari, fins i tot amb gent gran o persones amb malalties cròniques. Però de vegades el treball de fisioteràpia, i també d'altres professionals, consisteix també en acompanyar la persona en el camí de l'acceptació. Però no us equivoqueu: "acceptar" no té res a veure amb "rendir-se". Es pot aconseguir una millora sense ser capaç de tornar a fer més. O sigui podem potenciar les capacitats per guanyar qualitat de vida, autonomia, autoestima, baixar dolors, però sense poder sortir del tot de la dependència o discapacitat.

Arribem al tercer pas: educar, ensenyar, sense deixar d'escoltar. Perquè la persona tingui tota la informació per entendre què li passa i per què. Perquè la persona tingui tota la informació per entendre què ha de fer i per què. Respondre als seus dubtes i els seus objectius. Fer-li entendre que potser no treballarem per "ser com abans" sinó per "estar millor avui i fer que estigui el millor possible demà".

Com podeu veure encara no he parlat realment de l'edat. Si està clar que, amb els anys les patologies i discapacitats s'acaben naturalment sumant, per mi l'edat és un número i res més. Tampoc vull minimitzar la seva importància.

La gent gran es troba davant de situacions que demanen una adaptació constant, segons el seu estat físic i mental, en un moment de la vida on les ganes i les forces per adaptar-se comencen a faltar. L'objectiu comú del terapeuta i del pacient es troba, molt sovint, en la gestió del dolor i del benestar. Però no és perquè "sóc gran" que ja no hi ha millora possible!

"L'edat és un número, i un número no hauria de definir res més que les repeticions de l'exercici que et toca fer avui." -citació de fisio- Escolto molt sovint en qualsevol tipus de pacient, però encara més de persones amb dependència, i gent gran, el típic "No puc". Darrere aquest "No puc" el que molts volen expressar és: "No puc fer-ho com abans". "No puc fer-ho com abans" no vol dir que no ho podem fer, ni que no tenim dret a provar de fer-ho.

La dependència com la discapacitat es fa més o menys gran en funció de com cadascú la viu, de com la persona s'impliqui, de la seva capacitat de resiliència i adaptació.

Auxiliars, infermeres, fisioterapeutes, psicòlegs, metges, treballadors socials etc. estem aquí per acompanyar, explicar, donar eines, escoltar i animar. Tenim cada vegada més eines per ajudar, comunicar, assistir, curar, alleugerir el dolor però si la persona no s'implica activament, la nostra intervenció es quedarà molt reduïda.

EUTANÀSIA I LES VETES

Els Diaris solen referir les notícies importants, bones o dolentes, amb lletres molt grosses. Una d'aquestes és l'entrada en vigor, el dia 25 de juny d'enguany, de la Llei Orgànica 3/2021 de regulació de l'eutanàsia.

És un atac en profunditat a la dignitat humana, bo i semblant un regal de Nadal. Tinc la impressió que el "xàfec legal" que ha caigut sobre el nostre país no ha estat captat amb tota la seva importància i la seva gravetat. És una pandèmia sense vacuna i un cop mortal a la humanització de la dignitat humana. Temps al temps. De moment, unes notes per situar la revolució legislativa, mèdica i social amb la qual ens ha honorat el nostre Govern.

L'afectivitat del públic està afectada fortament per pensar que amb aquesta nova Llei el dolor terrible serà vençut. Una dosis superior de calmant posarà fi al dolor humà.

Els bon juristes i els metges que se senten descendents professionals d'Hipòcrates, que jurava que mai assumiria una acció mortal sobre un pacient, i el progrés científic de la medicina pal·liativa, s'estan rebotant en una reacció que ha tocat un dels problemes vitals de la nostra convivència. La Llei ha aparegut entrant per la porta petita, ensenyant l'estrella de sherif des del poder, sense consultes científiques serioses, nascuda sense ser esperada, i rebentant un clima mil·lenari d'humanisme, refugi de la dignitat humana.

Els juristes diuen que, en un tema tan important com és la vida humana, no hi apareix cap representant de la justícia. Tot queda en mans del metge.

La vida no està en mans del Dret sinó del coneixement subjectiu i emocional d'un metge, que pot ser un Maraïon, però que està corprès

i voltat d'un subjectivisme difícil de valorar. El Dret a la vida és un dret fonamental, i perquè la mort causada pel metge no aparegui com un assassinat, la llei diu que figurarà en el certificat com a "mort natural".

No és cap solució original. Jo he vist reproduccions de certificats de defunció de gent que havia estat afusellada i que figurava la seva causa de mort "per hemorràgia". Simplement, els juristes fan observar i també els psicòlegs, que el malalt, que és el protagonista de la decisió de mort, està rodejat, com ens ensenya la vida, fins i tot els acudits de mal gust, de situacions que exigirien un control judicial.

Primer hi ha un tema crucial d'un problema que ajuda a comprendre la complexitat d'una persona. L'experiència ens presenta les situacions que rodegen un malalt greu. Amb la diversitat de fortes actituds interiors abunden els interessos contraposats, canvis de parer, interessos hereditaris, assegurances de vida: parents, parents renyits, canvis de parer, interessos econòmics que flueixen de la mort d'una persona.

La llei ha fet una entrada d'avall en un món a on els drets bàsics, irreductibles, permanents són irreductibles a decisions polítiques. Però sense haver dirigit tota la força governativa, amb els seus diners, al creixement de les cures pal·liatives.

Una injecció mortal dissol tota la riquesa humanística dels drets, dels deures i de la tendresa humana. Hi ha, en aquesta entrada com un llampec, més ideològic que ganes d'alleugerir el dolor. Un afany de dominar el món de la vellesa com un element polític dominable.

Personalment, he vist morir gent gran usuària de Les Vetes. Una presència petita de familiars, una de personal geriàtric. I la presència del sacerdot, si la volien, que tot plegat em fa pensar que és un luxe morir-se a Les Vetes.

La meua petita experiència personal és que, davant el fet de gent molt gran que ha perdut a grapats, la normalitat del seu funcionament cerebral, sempre he cregut que la majoria de la gent guarda alguna escletxa en el seu cervell, que li permet reaccionar lleugerament, al menys, respondre amb un somriure, un gest, un moviment, un petit acte personal que reflexa encara la indestructible dignitat humana.

NR Nonó Rius
Assessors S.L.
ASSESSORIA JURÍDICA FISCAL

VALVO
ASSEGUAR
CORREDORIA D'ASSEGURANCES S.A.

Pl. del Veïnat, 8 baixos - Apt. de Correus 64 - 17190 SALT (Girona)
Tel. 972 24 15 44 - Fax 972 24 50 55 - info@nonorius.com

Pl. Josep Pla, s/n - 17001 GIRONA
Tel. 972 22 36 16 - Fax 972 22 19 93 - direccio@valviasseguar.com

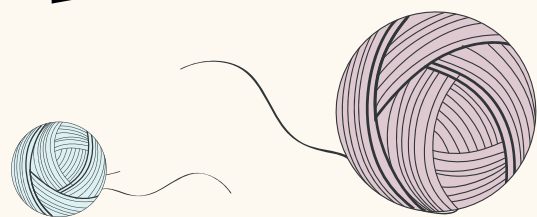

TEXT MOSSÈN ÀNGEL CALDAS

El dia a dia a Les Vetes

Les nostres activitats diàries

Fent Xarxa

El mes de gener va ser per a totes nosaltres l'inici d'un nou període, més esperançador, i és que la vacuna, ens ha permès recuperar, mica a mica, la socialització dins la residència. Tot i així de moment no han pogut venir escoles, ni voluntaris, ni artistes a ajudar-nos a fer activitats. Vivim de portes endins!

Amb aquestes perspectives vam rebre el dia 5 de gener a Ses Majestats els Tres Reis d'Orient que van portar un petit obsequi per cada resident. Però el més important és que ens van regalar somriures, il·lusió, abraçades i petons, i això sí que no té preu!

Va arribar el mes de febrer i les nostres ganes de disbauxa i celebració anaven en augment, així que vam decidir celebrar, a l'aire lliure, el Carnestoltes de Les Vetes, i de quina manera!!! Personal amb disfresses, màscares i perruques vam desfilar al ritme d'una llista musical!! I vam acabar la festa menjant coca de llardons i botifarra d'ou.

El Diumenge de Rams, tot recordant l'entrada de Jesucrist a la Ciutat de Jerusalem, vam fer una Missa Solemne, vam llegir la Passió i vam brandar i beneir els rams de llorer i romani que havíem anat a recollir al bosc.

Amb l'arribada del Diumenge de Glòria es va acabar la Setmana Santa i el Temps de Quaresma i vam celebrar la Pasqua, la festa de commemoració per la resurrecció de Jesucrist, tot buscant ous de xocolata pel jardí de la residència. Ja sabem que això no és una tradició nostrada, però què hi farem... som llamineres de mena!

Per Sant Jordi vam fer festa grossa. Vam rebre la visita, al jardí, de l'Alcalde de Salt, el Sr. Jordi Viñas i de la Regidora de Gent Gran, la Sra. Isabel Alberch que van poder saludar als residents després de molts mesos i obsequiar-los amb una rosa.

També els responsables de l'Obra Social La Caixa van tenir un detall pels nostres residents i ens van obsequiar amb una rosa de paper, preciosa, feta pels usuaris del taller ocupacional de la Fundació Ramon Noguera.

A Les Vetes durant els tallers d'arts plàstiques vam confeccionar punts de llibre que després vam vendre a la paradeta de roses i llibres que vam montar al Passeig Ciutat de Girona de Salt, i també durant aquests dies, gràcies a la Mònica Vilà, vam decorar tota la residència amb motius primaverals i jovials i és que entre les treballadores tenim una artistassa!

El mes de maig, com era tradició abans de la pandèmia, fèiem una excursió i, enguany, no hem volgut perdre l'oportunitat de gaudir d'aquesta sortida. Així és que, el 28 de maig ens en vam anar al Mas Dausà de Castell d'Aro on vam fer una missa d'acció de gràcies i una bona arrossada!

El juny, i seguint el calendari litúrgic cristià, vam celebrar el Dijous de Corpus, una festa per posar en valor el sagrament de l'Eucaristia, i ho vam fer apel·lant a la tradició popular d'elaborar una catifa de flors naturals que va lluir durant la missa i la petita processó que vam fer a la capella de la residència.

El 23 de juny vam celebrar la Revetlla de Sant Joan sota el porxo de la residència. No van faltar-hi ni petards, ni la coca de St. Joan ni tampoc l'animació musical del nostre estimat Pau Morales que va fer que cantéssim i balléssim a ritme de ranxeres, boleros, haveneres, etc.

Snoezelen:

Les sensacions ens donen vida

La paraula Snoezelen és el resultat de la contracció de les paraules holandeses snuffelen (olorar o impregnar-se de sensacions) i doezelen (relaxar-se o dormir) i fa referència a una forma d'intervenció global que va aparèixer a mitjans dels anys 70 i que pretén millorar la qualitat de vida de les persones que, per algun motiu, poden estar en situació de risc o vulnerabilitat. Durant aquest 2021, la treballadora social i la psicòloga de la Fundació Les Vetes, hem fet un curs d'Intervenció en Teràpia Snoezelen organitzat per la Fundació Alzheimer Catalunya amb l'objectiu d'incorporar aquesta forma de treballar a la nostra residència i millorar així l'acompanyament i l'assistència que oferim a les persones que hi viuen.

Un curs que hem trobat molt interessant des del primer moment, ja que desconèixiem totalment aquesta teràpia. Snoezelen és una forma d'intervenció que consisteix en l'estimulació multisensorial de persones que presenten alguna capacitat, o varies, afectades i per tant, s'ha utilitzat tant amb infants amb discapacitat o Trastorns de l'Espectre Autista, com amb persones adultes amb algun tipus de dèficit cognitiu o demència. Com suggereix Kwok (2003), són variis els beneficis que aporta aquesta forma d'estimulació, entre ells la relaxació, l'establiment d'una bona comunicació, oferir una sensació de benestar, o reduir les alteracions conductuals. En poques paraules doncs, a través d'aquesta forma d'estimulació es pretén ajudar a la persona a connectar amb el seu entorn, tan físic com social. Tenint en compte el context en el que treballem on hi ha persones amb les que és complicat comunicar-se degut a les seves patologies, veiem essencial adquirir noves eines que ens permetin connectar amb elles a un nivell molt més sensorial.

Ara bé, no es pot entendre la intervenció Snoezelen com una recepta màgica que es pot aplicar de la mateixa manera a qualsevol persona, sinó que ha de dissenyar-se i pensar-se per a cada una d'elles respectant, entenent i donant valor a la seva individualitat. Per tant, abans de definir els objectius i dissenyar les sessions d'intervenció, caldrà conèixer molt bé quin és el perfil sensorial de la persona. De la mateixa manera que elaborem el perfil cognitiu o la història de vida dels nostres residents, cal que explorem també quines són les seves preferències i aversions sensorials. Aquest perfil sensorial el podem

descobrir explorant si ens mira quan li parlem, si somriu quan escolta una música coneguda o quan li fem carícies o, si es posa més tensa durant les mobilitzacions (vestir, desvestir, canvis posturals, etc.). A més a més, serà fonamental també tenir en compte la informació que ens puguin facilitar tant les famílies com la resta de treballadores del centre; cadascú coneix a la persona des de la seva perspectiva, en moments, espais i activitats diferents i, entre totes, acabarem esbossant un perfil més complet.

Una vegada haguem fet el seu perfil sensorial, podrem dissenyar el programa d'intervenció, que establirà objectius per millorar el seu benestar mentre s'estigui portant a terme la sessió i en altres activitats de la vida diària.

La teràpia Snoezelen està pensada per fer-la en un espai concret (sala Snoezelen) amb aparells i materials seleccionats per oferir una experiència multisensorial agradable (fibres lluminoses, música relaxant, projector d'imatges, aromes, teles amb diferents textures, etc.). A dia d'avui, nosaltres encara no tenim una sala on portar a terme aquest treball, però això no és un impediment per introduir aquesta nova teràpia al centre. Durant el curs hem pogut aprendre que l'Snoezelen va més enllà de la sala i que es pot aprofitar qualsevol activitat o espai per estimular, comunicar, sentir i interactuar amb els residents que més ho necessiten.

Tema del Semestre

Sabem que el projecte que tenim davant suposa un repte important, però estem convençudes que aquest procés que tot just ara iniciem, ens aportarà grans aprenentatges i ens permetrà repensar i dignificar encara més la gent gran que viu a Les Vets. Veiem aquest repte com una oportunitat per arribar sobretot als residents que presenten un deteriorament cognitiu més greu i oferir, a les seves famílies, una via de connexió que ens faci a tots més presents.

TEXT ÍNGRID SÁNCHEZ (Treballadora Social)
ANNA AMADÓ (Psicòloga)

PATCHWORK TEIXITS
MERCERIA FILS LANES
PUNT DE CREU CORTINES
CATIFES ESTELADES SENYERES
LLENÇOLS NÒRDICS
PROTECTORS MATALASSOS
TAPISSERIA DECORACIÓ
LLISTES DE NAIXEMENT
ALTA COSTURA REGALS
... I moltes coses més

TEIXITS
Agell

- Més de 400m de botiga!
- Pàrquing per a clients darrera la botiga (c/Josep M. Segarra)
- Més de 50 anys al vostre servei
- Més de 3000 robes de patchwork

**De Salt a
tot Catalunya !!**

Visita la nostra botiga online www.teixitsagell.com

C/ Major, 7 Salt (GIRONA) Tel. 972 231 372 info@teixitsagell.com

Un equip hum un

El meu nom es Mireia Moreno Urbano, tinc 29 anys i en fa 9 que treballo a Les Vetes. Vaig estudiar Atenció socio sanitària a l'IES Vallvera perquè, des de ben petita, m'agradava ajudar i tenir cura tant de nens petits com de gent gran (en particular de la meua àvia). Vaig començar a treballar en el torn de dia, però ara fara 3 anys que estic en el torn de nit per facilitar la conciliació familiar. El que més m'agrada és estar amb la meua família, i anar a voltar món tot descobrint els diferents càntings amb la nostra furgoneta. Les Vetes per a mi, a banda de ser el meu lloc de treball és on més recordo els meus avis, que ja no hi són, perquè per a mi, tots i cadascun dels usuaris m'aporten tot el que els meus avis m'aportaven.

Em dic Àngels Teixidor. Sóc empordanesa. Diuen que el paisatge i la climatologia modulen el caràcter d'una persona... Doncs imagineu-vos com sóc jo, amb tanta tramuntana com m'ha tocat!! M'he passat mitja vida intentant entendre els comportaments humans i acompanyant a les persones en la recerca del seu benestar, per això vaig estudiar Treball Social, Antropologia Social i cultural i un màster en promoció de la salut. No me n'he ensortit. Continuo sense entendre molts comportaments humans. La meua trajectòria professional ha transcorregut sempre dins l'àmbit de la salut: He treballat a la Clínica Salus Infirmorum, a l'antic Hospital Sta. Caterina, al CAP d'Olot, al CAP de Salt i ara deu fer uns 18 anys que treballo a Les Vetes (primer vaig ser-ne la treballadora social i des del 2011 que n'assumeixo la direcció). M'agrada ajudar a les persones, fer més fàcil el seu camí, contribuir a la seva felicitat. M'omplen els qui sumen, que aporten, que s'entreguen i intento envoltar-me de persones amb un bon cor. Sóc voluntària d'un projecte de reforç escolar per a infants de famílies vulnerables i d'un casal per a la gent gran. A la vida no m'han tocat gaire bones cartes, però les jugo prou bé i la partida es va allargant. Sóc afortunada i en dono gràcies.

Tresors del Ter

PASTISSERIA MARGENAT

C/ Abat Oliva, 10
Tel. 972 230 679
Plaça del Veïnat - 17190 - Salt

nà, únic equip!

Em dic Cristina Lara Jiménez. Tinc 39 anys i en fa 8 que treballo a la Fundació Les Vetes. Vaig estudiar CFM administració, Aux. Infermeria i Atenció Sociosanitari per persones dependents en institucions. Em vaig introduir en el món sociosanitari perquè volia fer un gran canvi. I ho vaig aconseguir!! ara treballo en un centre per ajudar i acompanyar a gent gran, per fer-los riure, guiar-los en el seu camí i fer-los el dia més fàcil. Sóc alegre, divertida i empàtica. M'agrada poder passar temps amb la família i els amics, anar en bicicleta, de càmping, passejar... Les Vetes per mi és una segona casa. És un lloc on creixes com a persona i no penses d'aprendre coses cada dia.

Em dic Daniela Peres. Tinc 44 anys i vaig començar a treballar a la Fundació Les Vetes, com a auxiliar d'infermeria el 2019, primer vaig fer les pràctiques i després em vaig quedar fent substitucions de vacances del personal. Sóc de Rumania, on em vaig formar, i fa més de 14 anys que visc aquí, a Catalunya. El fet de canviar de país va ser tot un repte, no va ser fàcil, però al final vaig assimilar els costums i els valors d'aquells que m'envolten. Vaig acabar un Grau Mitjà de Tècnic en Cures Auxiliars d'Infermeria i el vaig escollir perquè sempre m'ha agradat treballar amb la gent gran. Sóc una persona molt alegre, optimista i afectuosa. El que més m'agrada de la meva feina és que em suposa un repte diari, per anar millorant dia a dia, per vetllar pel benestar dels residents. Penso que amb poc pots fer feliç als altres i això m'omple. Som tots com una 'gran petita' família.

Em dic Mònica Vilà, uso el pseudònim Mònica HUIX-MAS quan escric, pinto i tot el que tingui a veure amb les arts. Vaig néixer un mes de maig de 1964. D'aquí a uns mesos farà 2 anys que estic a la plantilla de Les Vetes. El motiu per dedicar-me a aquesta professió va sorgir arran que vaig estar a l'altre costat, vull dir que vaig veure i entendre les necessitats de les persones dependents. Em dirigeix el cor, és del que més me'n fio. La meva fita és ajudar sempre que pugui, no porto gens bé les injustícies i la maldat. L'empatia em dona eines per entendre al malalt i al dependent. La meva Bíblia particular es mou entre l'alegria, el benestar i la pau interior, una fita que promou l'efecte boomerang: el que dones és el que reps. Estic satisfeta d'haver estat acceptada a Les Vetes per desenvolupar tot el que sé, sento i transmetro, però molt més satisfeta per tot el que rebo, que no és poc.

Un equip humà,
un únic equip!

En dic Inessa Sezina. Sóc nascuda a Rússia. Tinc 39 anys i des del 2009 que visc a Calella de Mar. Sóc metgessa i vaig especialitzar-me tant en anatomia patològica com en laboratori clínic i dispo de una formació professional en farmàcia. Tinc aquests títols pendents d'homologació per part del Ministeri. M'agrada viatjar i conèixer llocs nous. Tinc 2 gossos i m'encanta passar el meu temps lliure amb ells, passejant per la muntanya o per la platja.

Jo sóc l'Anna Amadó Codony i tinc 35 anys. Vaig néixer als peus del Montseny però em considero gironina des de fa temps i treballo a Les Vetes des de fa 3 anys. Vaig estudiar Psicologia a la UdG i sóc Màster en Psicologia de l'Educació per la UB. Al 2014 vaig defensar el meu projecte de tesi doctoral a la UdG i els meus interessos de recerca i professionals giraven al voltant de la intervenció en infants amb síndrome de Down i altres trastorns del desenvolupament. Mai havia pensat que treballaria amb gent gran però, per casualitats de la vida, vaig arribar a Les Vetes i ara m'hi sento com a casa. Sóc feliç quan em rodejo de gent que em fa riure i quan puc gaudir de la muntanya i descobrir nous racons amb la furgoneta. Sóc una persona molt sensible (a vegades massa...) i m'agrada ser detallista i tenir cura dels altres. Sóc exigent amb mi mateixa i intento fer la feina tan bé com puc i no perdre de vista que en el fons tots volem el mateix; sentir-nos estimats i estimades. Treballar amb gent gran m'ha ajudat a créixer professionalment però sobretot a nivell personal, i a entendre l'envelliment i els canvis que comporta aquesta etapa de la vida, com un procés natural en el que també és possible gaudir, riure, ser feliç i estimar.

Jo sóc la Ingrid Sánchez.

Tinc 47 anys i vaig estudiar treball social a la UdG. Estic a Les Vetes com a treballadora social des de fa 6 anys. Sóc una persona molt activa i inquieta, sempre tinc ganes d'aprendre coses noves. M'agrada molt la muntanya i passejar amb els meus gossos cada dia. Sóc una devoradora de llibres sobretot dels que parlen de creixement personal, que mai n'hi ha prou. Treballar a Les Vetes és una escola on sempre es pot posar en pràctica tot l'aprenentatge de la vida. Els residents són els mestres que sempre tenen alguna cosa per ensenyar a qui està obert per aprendre. M'agrada moltíssim treballar a Les Vetes i formar part d'aquesta família.

Em dic Jose Pérez i fa 5 anys que sóc el dissenyador gràfic i l'encarregat de gestionar la pàgina web de la Fundació Les Vetes, així com de donar forma a la Revista Arrels. Faig teletreball i, amb un cap que no para, gaudeixo amb qualsevol cosa que necessiti un toc de disseny i creativitat. Com a aficions, la muntanya és un dels meus llocs preferits, m'agrada passar-hi moltes hores perdent-me i descobrint nous racons, tot fent-hi esport, ja sigui a peu, corrent o en bicicleta i on, a vegades, també hi porto la càmera de fotos. Amb els temps complicats que corren, poder aportar el meu granet de sorra per fer créixer la imatge i visibilitat de Les Vetes és una gran motivació!

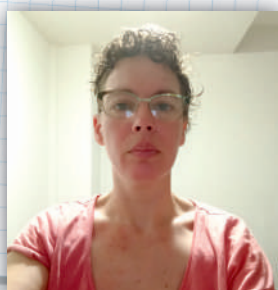
Fabricuina
Taules i cadires, s. l.

Mobles de Cuina
Disseny
Decoració
Adaptació i
Instal·lació

C/ Impressors Oliva, 12 - Local 12 | C/ Major de Salt, 4
17001 Girona - Tel. 972 21 87 19 | 17190 Salt - Tel. 972 24 00 74
e-mail: fabricuina@hotmail.com

→ Les Vetes Portes Endins

Em dic Agnès. Fa 11 anys que treballo a Les Vetes, sóc personal de neteja. La meva passió és la fotografia i la meva família. Sóc de la capital de la Selva.

Me llamo Lusine Sarkisian, tengo 48 años, soy de Rusia y vivo en Catalunya desde el año 2018. Soy la enfermera de las Vetes, llevo trabajando desde el noviembre de 2020, en pleno confinamiento. De formación soy doctora ginecóloga y estoy esperando mi homologación de título de médica por parte del Ministerio. Me costó adaptarme por el idioma, por el sistema de trabajar, pero estoy feliz de haber podido aprender e ir superando todas las dificultades que se me han puesto por delante, y a parte he descubierto que me encanta trabajar y poder cubrir las necesidades de la gente mayor. Me gusta muchísimo trabajar en Les Vetes, encuentro que es como mi segunda familia.

Me llamo Fanny Mejía. Hace tres años que trabajo en Les Vetes. Soy de Honduras y hace 15 años que vivo en Girona. Un día decidí prepararme para trabajar en una residencia y Les Vetes fue mi primera y única residencia. Es mi escuela de aprendizaje. Es un trabajo que si a diario lo haces con el corazón y la alegría, puedes sentir que estás dando lo mejor de ti. Para las personas que residen en el centro y que están ahí esperando nuestros cuidados y nuestro cariño, nosotras somos sus ángeles. Cuando haces las cosas con amor y pensamiento de hacer el bien al otro, tú nunca pierdes. Ayúdame con esa paz de haber hecho lo correcto. Me gusta mucho mi trabajo y el poder servir a las personas vulnerables de la vida.

Un equip h
un únic ed

Me llamo Sixta Mateo. Tengo 50 años y soy dominicana aunque llevo 16 años residiendo en Girona. Trabajo en la limpieza de la residencia desde hace unos 11 años. Me gusta mi trabajo porque al poder estar en contacto con los mayores he aprendido a valorar más la vida, a vivir el día a día, a ser feliz y ayudar a la felicidad de los que me rodean. Mi afición es leer y hablar sobre la Biblia, ir a la Iglesia y compartir mi amor de Dios con los demás.

Em dic Juana Ortega. Sóc d'Hondures, tinc 46 anys i en fa dos que treballo a la Fundació Les vetes. Del 2011 al 2019, vaig treballar com auxiliar de persones grans a domicili i ara estic estudiant el cicle de grau mig de Tècnic en emergències sanitàries per preparar-me més en el món de la sanitat. Les Vetes per mi és un espai de creixement interior i d'aprenentatge continu, especialment amb les persones més vulnerables com són els nostres avis. M'agrada sortir a caminar a la fresca, sóc optimista i una gran lluitadora.

humà,
equip!

Mi nombre es Carmen Betancourt, originaria de Honduras. Hace 16 años que resido en este país y tengo nacionalidad española. Hace 6 años que trabajo en la Fundació les vetes. Estudié en Honduras enfermería y modista. Aquí en Catalunya me formé en el ámbito sociosanitario. Mis hobbies son la lectura y hacer deporte en bicicleta. Soy una persona muy luchadora y de carácter bondadoso. Me ha gustado siempre cuidar de las personas mayores por su estado de fragilidad y vulnerabilidad. Ya que no tuve el privilegio de cuidar a mis abuelos, decidí cuidar los de otros y así dar todo el cariño y respeto que ellos se merecen. Para mi Les Vetes ha sido un aliciente para cumplir todas mis ilusiones y estoy muy agradecida con la Fundación para brindarme esta oportunidad.

Mi nombre es Ionica Radu, tengo 32 años y trabajo en Les Vetes como auxiliar de geriatría desde agosto 2017. Tengo el grado medio en técnico de curas de auxiliar de enfermería. He elegido trabajar en este ámbito porque me gusta tratar con las personas mayores; para mí no es sólo un simple trabajo... es como una segunda familia y no por qué lo digo yo, es porque los residentes nos hacen sentir eso.

Soy Fernanda Espigares García, nací en Granada hace 64 años. Estudié Magisterio en la Escuela Universitaria de Girona. En el año 1996 y como reto volví a coger los libros y estudié Auxiliar de Enfermería. Esta decisión fue clave porque me vi cambiando mis niños por otros "niños", no me ha pesado nunca esta decisión, me encanta mi trabajo y disfruto con él. Entré a trabajar en Les Vetes en el 1998 con SERSA y en el 2003 empecé de auxiliar. Llevo 24 años en la casa, la cual ya considero un poco mía. Ahora que se acerca mi jubilación podré dedicar más tiempo a los míos y también a mis aficiones: viajar, leer, hacer ganchillo, ... Aunque sé que cuando llegue el momento voy a echar en falta a mi segunda familia.

Em dic Marta Garcia Hosta, tinc 41 anys i tot i que sóc de Girona, part de la meva infantesa l'he viscut al Veïnat de Salt, d'on és filla la meva mare. Tinc dues filles de les que apreng coses noves cada dia. M'agrada viatjar per conèixer noves cultures i disfruto el meu temps lliure amb la família i els amics. Em considero una persona sociable però tímida alhora, amb molta empatia i una clara vocació de servei cap a les persones. Sóc Diplomada en Turisme i Gestió Hotelera per Esade i m'estic formant en Gestió i Direcció de Centres Gerontològics. Fa uns mesos que m'he incorporat com a Adjunta de Direcció a Les Vetes i espero poder aportar tant com m'està aportant a mi, tant a nivell professional com a nivell personal.

Em dic Rose, tinc 46 anys i sóc del Brasil. Sóc auxiliar d'infermeria. Vaig triar aquesta professió perquè vaig sentir la vocació de cuidar i ajudar a qui ho necessita, sense límits d'edat. En arribar a Catalunya, per poder treballar, vaig haver d'homologar el meu títol. Durant alguns anys vaig treballar en una altra residència, i ara faig de coordinadora de planta a Les Vetes. Sóc una persona de caràcter alegre, perseverant i tímida. M'encanta la natura, els animals, la música i fer manualitats. Vivint aquí he descobert també l'encant de les muntanyes (de la part del Brasil, d'on sóc jo, no n'hi ha).

Sóc la Roser Bayà i tinc 54 anys. Vaig néixer a Barcelona, però ja fa 24 anys que visc a Girona amb el meu marit i el meu fill; la meua filla gran ja s'ha independitzat. Treballo a Les Vetes com auxiliar de geriatría des del 2015. M'agrada aquesta feina perquè penso que tenir cura dels que més ho necessiten és una de les millors maneres de ser més humana. En el meu temps lliure m'agrada estar en contacte amb la natura i els espais oberts per poder desconnectar. La pandèmia m'ha fet valorar i aprofitar encara més aquestes estones. Deixo un petit consell que a mi m'ha ajudat en moments difícils "No deixem que l'ansietat s'instal·li a la nostra ment, perquè llavors el present perd sentit i el futur s'omple d'impossibles. Més aviat, valorem i gaudim de les petites coses que ens ofereix la vida cada dia."

Un equip humà,
un únic equip!

Em dic Devi Retnowati i sóc d'Indonèsia. Tinc 40 anys i fa 8 mesos que treballo a la Fundació de Les Vetes. Vaig arribar a Espanya fa 13 anys i vaig formar-me en auxiliar de geriatria. La gent diu que sóc petita però molt forta. M'agrada molt viatjar i aprendre coses noves. He triat aquesta professió perquè em sento feliç rodejada de gent gran. També he tingut molta sort de trobar-me amb unes bones companyes que sempre em donen suport i m'han ajudat des del primer dia.

Em dic Maria Dolors Luna Presas. Tinc 41 anys i fa quasi 2 anys que treballo a la fundació Les Vetes. L'any 2009 vaig estudiar Auxiliar de Geriatria i Zelador sanitari a L'acadèmia Salt. En el temps lliure m'agrada disfrutar de la família i també desconnectar passejant o llegint un bon llibre.

Mi nombre es Maria Isabel Herrera, tengo 57 años, soy auxiliar de geriatría desde hace 5 años. Ya había trabajado anteriormente en otras residencias geriátricas y en cuanto tuve la oportunidad de poder trabajar en Les Vetes, que además lo tengo muy cerca de casa, me pareció muy bien trabajar aquí, con gente dependiente, porque siempre son muy agradecidos y siempre aprendes algo de ellos. A parte, Les Vetes para mí, es más que un trabajo, es una familia, porque al ser tan pocos residentes tienes la oportunidad de conocerlos mejor.

Em dic Hakima Bouaziz. Vaig néixer a Marroc però em sento gironina des que vaig arribar l'any 2004. Tinc estudis de batxillerat en literatura àrab i francès i parlo 4 idiomes. Aquí, he estudiat moda i patronatge, atenció domiciliària i auxiliar de geriatria i gerontologia. Sóc una persona tranquil·la, carinyosa, responsable, complidora, detallista, servicial i alegre quan la vida m'ho permet. M'agrada la natura i caminar per la muntanya. Treballo molt a gust a Les Vetes i em sento orgullosa de la meva feina.

Un equip humà,
un únic equip!

Em dic M. Àngels Alvarez Viñolas. Tinc 60 anys i treballo a la Fundació les Vetes. La meva trajectòria laboral sempre ha estat de cara al públic però, ara farà 8 anys que vaig decidir canviar i enfocar la meva feina a un dels col·lectius més vulnerables: els nostres pares i avis, els quals tenen gran necessitat d'atenció i amor. Treballar amb persones grans emplena el cor i dóna tendresa, son agraïts i divertits. El que més necessiten és que estiguin per ells, tan important és la cura del seu cos com la del seu estat d'ànim. Mai deixen de sorprendre. Estimen de manera incondicional i es deixen estimar. És un gran plaer poder treballar per a ells.

Me llamo Gertrudis Canales Velasquez y tengo 58 años. Soy hondureña y hace ya 22 años que vivo en Girona. Empecé a trabajar en la residencia Les Vetes hace 10 años en el sector de la limpieza. Me gusta caminar, cocinar, estar tranquila y pasar mi tiempo libre con la familia.

Em dic María José Marchez Orellana. Sóc de l'Equador, vaig arribar aquí als 10 anys, actualment en tinc 24 i fa 1 any que treballo a Les Vetes com a auxiliar de geriatria i ara com a recepcionista per poder compaginar els estudis. Vaig estudiar TCAE en l'Institut Narcís Xifra de Sarrià del Ter. Actualment estic estudiant el Grau superior d'anatomia, patologia, citologia i necròpsies. M'apassiona el ciclisme, la boxa, estudiar, viatjar i els animals. Sóc de Salt. Tinc un caràcter molt alegre, fort, decisiu i molt imperatiu per això m'agrada fer moltes coses. Em vaig introduir al món sanitari amb la intenció d'ajudar als malalts amb molta alegria i cura. Les Vetes per mi és un espai de creixement personal en l'empatia amb les persones grans i amb el companyerisme, he estat molt ben acollida i per això sempre estaré molt agraïda.

Sóc la Cati García, tinc 61 anys i actualment visc a Amer però amb el cor sóc de Salt. Vaig estudiar EGB i administració. Fa 6 anys i mig que treballo a Les Vetes i ocupant el càrrec de recepcionista, lloc que em permet tenir tracte tant amb els residents com amb els familiars. Les meves aficions són fer viatges culturals, anar a la platja i passar estones amb la família i les amigues.

Sóc la Cristina Torrent, tinc 38 anys i sóc de Salt. Vaig estudiar Tècnic Superior en Documentació Sanitària i fa 7 anys que treballo com a recepcionista a Les Vetes. M'agrada llegir, el tennis i m'encanta el mar. Per mi el dia a dia a Les Vetes m'aporta vivències de les que sempre intento treure la part positiva i així sumar valors que em fan créixer com a persona.

Em dic Mercè Vila, tinc 59 anys i vaig néixer a Franciac i visc a Palol d'Onyar. Fa 12 anys que treballo a Les vetes com a auxiliar de geriatria, i això m'ha brindat l'oportunitat de posar en pràctica la meva formació d'auxiliar d'infermeria i geriatria. Les Vetes és una gran família, una vocació que creix i m'enriqueix dia a dia. M'apassiona la lectura, el cinema, viatjar i, sobretot, passar el temps en família.

Sóc la Felisa Nevado Buenavida, nascuda a Valencia de Alcántara, província de Càceres, Extremadura. Vaig venir a viure a Catalunya l'any 1971, durant anys vaig residir a Sant Hilari Sacalm, fins que vaig traslladar-me a Salt, ara farà 37 anys. Actualment tinc 64 anys i ja en fa 24 que treballo a la Fundació Les Vetes, permetent-me desenvolupar la major part de la meua trajectòria professional. Sempre m'ha agradat molt l'àmbit sanitari i la cura i atenció de la gent gran, per aquest motiu vaig decidir cursar la meua formació professional d'auxiliar de geriatria i posteriorment obtenir el certificat de professionalitat d'atenció sociosanitària. La nostra professió implica una part professional però també vocacional, és una feina dura però a la vegada molt gratificant.

→ Les Vetes Portes Endins

Sóc la Sandra Furriol i tinc 49 anys. Sóc de Barcelona però porto 19 anys vivint entre Banyoles i Girona. Fa 13 mesos que treballo a la Fundació Les Vetes al departament d'Administració. Vaig estudiar empresarials per la UNED, treballant i estudiant a la vegada. Sempre m'han agradat el números però també sento passió per les persones. Per circumstàncies de la vida, em vaig formar en acompanyament al Dol i a la Mort i fent voluntariat a domicili per atendre a persones malaltes. També m'he format en reflexologia podal on m'apassiona el contacte amb els peus, siguin peus de nens, de gent gran i fer la teràpia on els puc ajudar a millorar el seu estat físic i emocional. Sentir l'energia del pacient, veure com van millorant, és fantàstic. Em considero una persona amb sentit de l'humor, alegre, amb molta força de voluntat, lluitadora i agraïda a la vida. Treballar a Les Vetes està sent una experiència molt bonica. M'agrada molt reflexionar sobre la vellesa. Una etapa en la que s'hi pensa poc i de la que no prenem consciència d'ella. On darrera de cada pacient hi ha una història, experiències viscudes, dures i no tan dures i que no li donem importància. A Les Vetes em sento afortunada i per mi és un espai de reflexió continu.

Em dic Zakya, Sóc originària del Marroc, actualment visc a Salt i estic casada. Fa 9 anys que treballo a Les Vetes fent la neteja. Al llarg d'aquest temps m'he anat formant en auxiliar d'infermeria per poder canviar de professió. La meua il·lusió és acabar els estudis i poder treballar d'auxiliar. El que més m'agrada és viatjar i disfrutar de la família.

Hola soc l'Eduard. Tinc 40 anys i sóc fill de Girona. Porto des del 2006 treballant a Les Vetes. Això són gairebé 15 anys treballant colze a colze amb l'equip, però jo fent les tasques de manteniment. També he de dir, que treballo de zelador a l'hospital Josep Trueta. Sóc Tècnic en Agropecuàries i cultiu intensiu i tinc un grau en electrònica en equips de consum. Les meves aficions són: la muntanya, la bici, l'snowboard i ara recentment les motos, però a l'afició que més hores hi dedico és a la de fer de pare de dues nenes precioses de 3 i 6 anys.

Un equip humà,
un únic equip!

nc®
**ASSESSORIA
CODINA**
ASSESSORAMENT FISCAL,
COMPTABLE I LABORAL
SERVEI JURÍDIC
I JURÍDIC MERCANTIL
AUDITORIA
COMPTABILITAT INTEGRAL
INFORMÀTICA
CONSULTORIA
ESTRATÈGICA
C/ dels Vern, 3 - 17004 GIRONA · Tel. 972 205 100
codina@codinacia.com · www.codinacia.com

CÀLIDS *i competents*

Comptem amb persones que aprecien les persones,
amb un profund coneixement d'una professió que
requereix d'un alt grau d'humanitat.

900 231 132
www.memora.cat

Carretera de Sant Feliu, 36
17004 Girona

m
memora

arrels^{es}
La revista de la Fundació Les Vetes

Les etes
fundació

nº26 · 1r semestre 2021
www.lesvetes.cat